

Három éles sipszó szeli át a levegőt. A nap egyenes szögben ragyog a fejünk fölött, a Duna szürkéskeken hömpölyög. Egy-két ladik úszik a Margitszigetről felénk és a sípjelre most mind megállnak. A parton az emberek fölfelé néznek a magasba és úgy mondják:

— Nézd, már fogja! Mindjárt megmozdul!

Ujabb két sípjel és a daru, a 100 tonnás „Ády Endre” megfog egy harminchal tonnás, vöröszínű vastartót. Mintha a fák is meg-némultak volna a Szigeten, mintha a hullámok is elesitulnának, olyan csönd üli meg a környéket. A Sztálin-hídről se hangzik most a kopácsolás, az építés zaja, mindenki az emelkedő, pontosan megmunkált vasszerkezetet nézi. Az meg, mint valami furcsa, nehézkes, de mégis szép vörös ragadozó, lassú, méltóságteljes mozdulattal emelkedik a magasba.

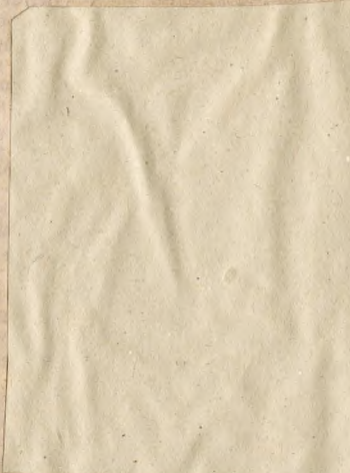
— Tizenkilencedike van — mondja mellettünk diadalmasan egy izmos férfi és körülötte csupa ragyogás mindenkinek az arca. — Huszonnégy órát újra nyertünk! Hiszen csak holnap kellett volna, hogy erre a beemelésre sor kerüljön.

A vastartó most eléri az utolsó mederpillért, a daru hozzáilleszti a már ottlévő vasszerkezethez ezt az újabb részt és a hegesztők megkezdik működésüket. Az áhítatos csendet a munka hangos üteme veszi át, a daru megpihen, aztán elúszik, nincs már rá szükség ennél a hídnál.

A hídnak egyik fele már szinte teljesen kész. Óbudánál már a burkolómunkákat végzik, aszfaltoznak és a síneket kezdik elhelyezni. Mert ezen a hídon villamos-, autobus- és teherforgalom lesz, sőt két biciklipálya is helyet kap. Ennek ellenére nem lesz zsúfolt, mert 27.60 m széles, azaz 2.40 méterrel szélesebb, mint a Margit-híd.

A Sztálin-híd lesz a legmodernebb hidunk. Első pillantásra feltűnik karsú szerkezete, amely ezt a 928 méter hosszú építményt tartja. Különös érdekessége a szigeti lejáró, amelynek elkészítéséhez szükség volt arra, hogy a Margit-szigetet 130 méterrel meghosszab-

bitsák. A hid lejáróját úgy építették meg, hogy a kocsiforgalom zavartalanul folyhat a hídra föl és le, mert szintkülönbség van a

feljárók között. Ezzel minden torlódásnak és esetleges össze-ütközésnek elejét vesszük. A szigeti hídfő tervszerű kiképzése alatt garázs van, amelyben mintegy 150 autó kaphat helyet.

Persze, a hídépítés óriási munkájának mindig sok nézője akad mindkét parton, de itt, a Sztálin-hídnál a legnagyobb a nézők serege. Különösen estefelé és kora reggel, munkába menet és jövet állnak meg az anyalföldiek és az óbudalaki és nézik, szinte percenként számolják, hogyan nő, fejlődik a híd. Nem is csoda, hiszen ezt a két gyárnegyedet köti össze és ezáltal naponta átlag 8 kilométeres utat takarít meg annak, aki történetesen a Dagály-utcában lakik és a Knurr Pálné-utcába jár dolgozni.

— Kész lesz a híd november 7-re — mondja Antal Károly Mávag-gyári hídépítő, — pedig csak a hónap végére kellett volna elkészülnie. De mi elhatároztuk, hogy a Nagy Októberi Forradalom évfordulójára megcsináljuk, hogy munkástársaink sorsán így könnyítsünk. Persze, nem könnyű feladat, de dolgozunk erősen és

Tűző napfényben szikrázik a hegesztőpisztoly a margitszigeti hídlejáró karfáján

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek			Oszályozás	
Szerző:			Tárgy: <i>624. 2</i>	
Cím: <i>Épül a Sztálin híd</i>			Hely: 	
Forrás: <i>Dagály utcai Városi Könyvtár</i>			Idő: <i>1950. n</i>	
(Hely)	<i>1950. máj. 1.</i>	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	
Helyszám:			Személy:	

Budapest nyomda NV., Képz. v. roshatara — 1896/50

Közp.

most már biztos, hogy sikerülni fog!

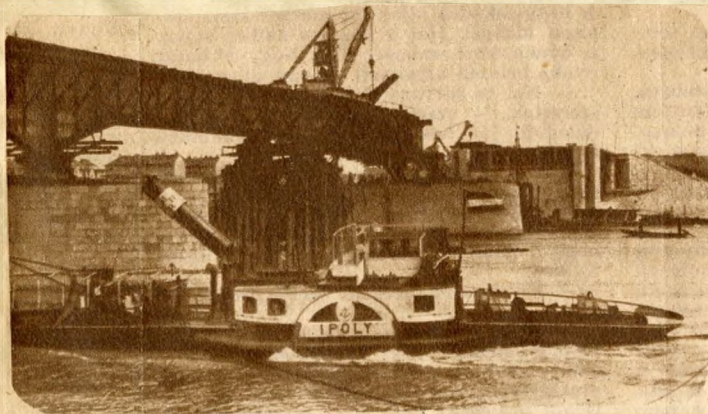
(Nézem az ívelő, hatalmas hidat és nagy-nagy büszkeség tölt el. Mi, dolgozók, akiket Rákosi Mátyás bölcsesége vezet, mennyi mindent értünk el! Lám, a szomszédom fia pár évvel ezelőtt még segédmunkás volt, ma doktor. Rongyos, mezítlábas béres volt feleségem bátyja, ma az egyik állami gazdaságot vezeti. Főlőtünk lakik egy öreg vasas szaki. Lám, a fia főhadnagy. Mi dolgozunk és munkánkból megint újabb 900 millió forint jutott iskolára, jó ivóvízre, kutakra, a várost a faluval összekötő utakra — vissza jön hozzánk munkánk minden eredménye. Nem ment ez magától, hogy a mi munkásaink, a mi dolgozó parasztjaink élnek talán a legjobban, ezerszer jobban, mint a nyugati munkások... Emlé-

(Hely)

(Idő)

kezzünk, hogy áldozatot is tudunk hozni ezért a szép jelenünkért! Amikor az infláció idején tíz körmünkkel ástuk ki a romokból a gyárak gépeit, amikor az úgazda magát fogta be az ígába, hogy megművelhesse a kapott földet. Amikor hőseink, a bányászok nekiláttak, hogy szemet bányászszanak, pipálnivalót a sok kihült gyárkéménynek. Vagy itt vannak a *hídepítők!* Nem dolgoztak-e fagyos télben, rekkenő nyárban, levesen és kiadagolt kenyéren, hogy újjászülessenek a felobantott hidjaink!? A magyar dolgozó megmutatta, hogy *szép jövőjéért, hatalmáért tud áldozatot hozni.* Meg is volt, meg is van az eredmény. Ne hallgassunk most tehát a *sunyi, ravasz, gaz ellenségre, a köztünk megbűjő adáz jobboldali szociáldemokratákra, a megint házakba eljáró klerikális reakcióra, akik megölnék demokráciánkat egy kanál vízben.* Most a darabbér ellen suttognak, holott minden öntudatos dolgozó tudja, hogy a darabbér bevezetése csak annak fáj igazán, aki a régi munkabérezést bércsalásra használta föl. Hiszen a darabbérezés módot ad arra, hogy minden öntudatos, hazáját szerető dolgozó jobb termelésével saját magának is jobb keresetet teremtsen. A darabbérezésnek, amely körül most az ellenség csámcsog, megvan az értelme: *nem esszük meg a jövőnket, de építjük az országot!* Mégpedig olyan tempóval, olyan kedvvel és lendülettel, ahogy itt dolgoznak hídepítő munkásaink a hídon.)

Könnyedén, mintha nem is lenne súlya, emeli fel a 100 tonnás Ady Endre-emelődaru a 36 tonnás hidalkatrészt

Leeresztett kéménnyel úszik el a Sztálin-híd félig kész íve alatt az Ipoly folyami gőzös

